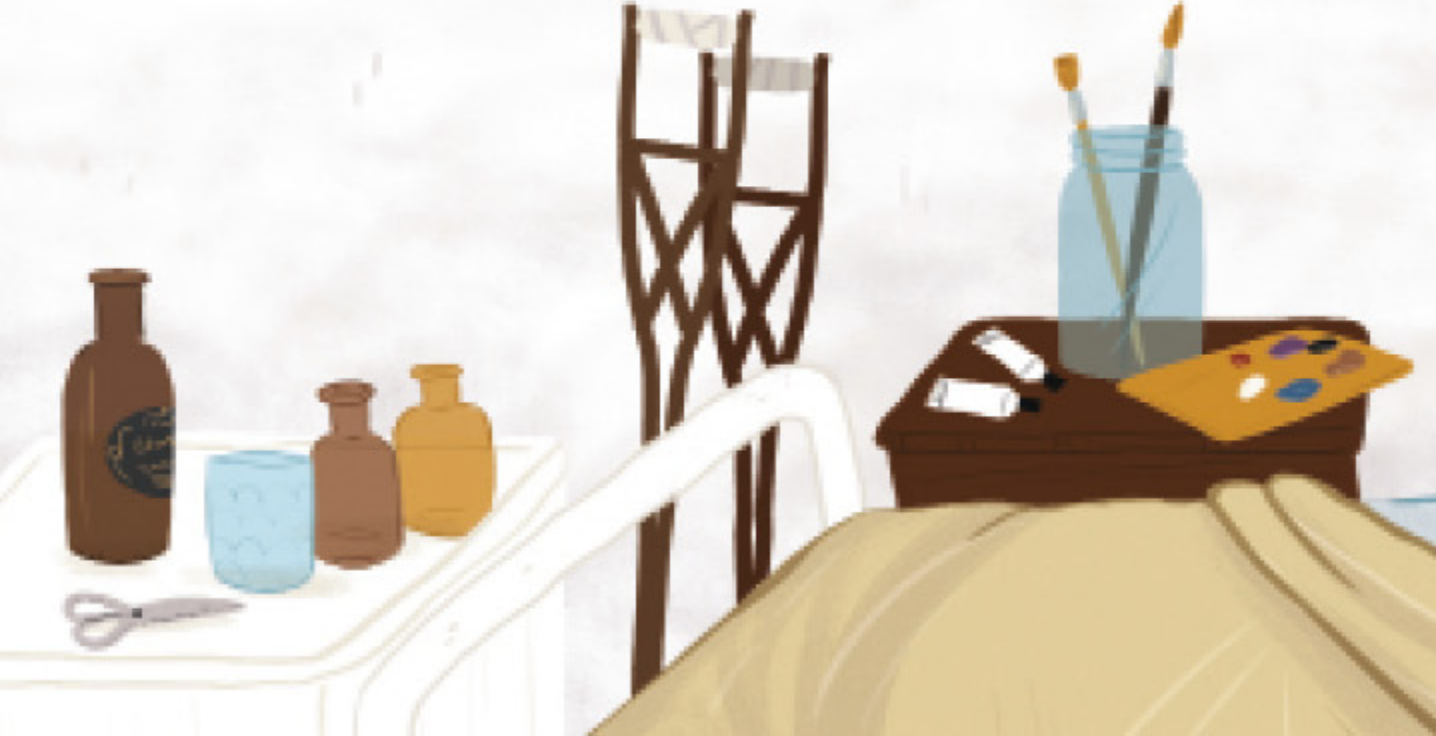

Numele meu este Frida Kahlo și sunt o artistă
mexicană, celebră pentru culorile vibrante
din picturile mele și pentru viața mea plină de culoare.
Cu chipul meu exotic, am fost regina autoportretului,
cu mult înainte de apariția selfie-ului.

Vino cu mine într-o călătorie incredibilă,
cea a unui artist necunoscut care a ajuns
un exemplu feminist de urmat, ale cărui lucrări
sunt foarte valoroase în prezent.

În lunile de după accident, când am fost nevoită să stau în pat,
pentru a nu mă mai gândi la situaţia mea şi pentru a scăpa
de plictiseală, am început să pictez. Mai întâi am făcut experimente
folosind culori pe bază de apă, dar apoi am trecut la ulei.
Nu erau multe obiecte în camera mea, dar aveam o oglindă,
aşa că eu am devenit subiectul principal al picturilor mele.
Am terminat primul autoportret în septembrie 1926.
L-am intitulat „Autoportret în rochie din catifea” şi i l-am dăruit
lui Alejandro, deşi nu mai formam un cuplu.

În prima jumătate a anului 1954 am fost într-un du-te-vino prin spitale, suferind de diverse boli, inclusiv de pneumonie bronşică. Dar n-am vrut să-mi las starea de sănătate precară să pună capăt activităţii mele politice. Ba chiar mi-am adunat forţele pentru a mă alătura unei demonstraţii de stradă împotriva intervenţiei nord-americane în Guatemala, care a avut loc în iulie. A fost ultima mea apariţie publică.

Când am împlinit 47 de ani, m-am îmbrăcat cu un costum tradițional, m-am machiat și mi-am pus flori în păr. Apoi am fost coborâtă la parter pentru a-mi întâmpina invitații. Până seara, obosisem foarte tare, așa că pur și simplu le-am cerut invitaților să mi se alăture în cameră și am continuat să vorbesc cu ei din pat.

Pe data de 13 iulie 1954, la o săptămână după aniversarea mea, am murit. Mulți oameni au venit la scumpa mea Casă Albastră, unde mi-am petrecut ultima noapte din viață, să-și aducă omagiul. După patru ani, casa a devenit Museo Frida Kahlo, adică Muzeul Frida Kahlo. Soțul meu, Diego, a dăruit-o poporului mexican.

